

Іоакимъ бѣше отъ еврейскіа родъ единъ когатъ челоѣкъ, и сѣкій праздникъ приносаше на Бога даръ за сичкитѣ хора и за прошеніе на своитѣ грѣхове. Той една година, споредъ еврейскіа окычай, като принесалъ на Бога своитѣ дарове, въ единъ голѣмъ праздникъ, рекалъ мѣ Рѣвимъ свѣщенникъ: Іоакиме, не прилича да принесешъ ты най напредъ своитѣ дарове на Бога: защото си бездѣтникъ. Но Іоакимъ като члалъ тѣй, наскърбилъ много, тосъ часъ взрналъ своитѣ дарове назадъ. И като размыслилъ чи сичкитѣ праведни Евреи имали дѣца, най послѣ поманалъ и Авраама какъ мѣ далъ Богъ чадо на старость. И като былъ только наскървенъ, безъ да сѣ укади на женатъ си Анна, отишелъ въ горѣтъ, гдѣто бѣха овцѣтъ мѣ: и като си на-направилъ тамо колибъ, сѣделъ въ нея постилъ 40 дине, и дѣмалъ въ себе си: азъ нити хлѣбъ ще хлѣпна, нити водъ ще пѣм, нити въ кѣщитѣ си ще отида, доде не ма помилава и нагледа милостивій Богъ. Тѣй и жената мѣ Анна постила въ дома си и плачела безчадството си. И когато приелижи пакъ голѣмъ праздникъ, рече сѣдгината: Анно не прилича только да скоркишъ, но стани сѣ примени, и остави този плачь. Тога Анна казала на сѣдгинатъ: махнисъ и остави ма, да сѣ плача жива. А сѣдгината пакъ рече: послѣдай ма госпожа Анно и стани сѣ примени, до кога ще жалишъ тѣй? каква бѣше тѣзи клетвѣ, дето ти заключи сѣрцето безъ рожѣтъ? тѣзи рѣчи като чѣ Анна, ощи сѣ наскърби. Но стана сѣвелече плачевнитѣ дрѣхи и сѣ примани, тога бѣше деватый часъ отъ дена. И като влезла въ градината, сѣдѣше при едно дафиново дърво, и дѣмаше: господи, зарадвай ма, и подари ми еднъ рожѣтъ, както си дарилъ нѣкога Сарра. Тѣй като дѣмаше, погледна на дървото и като видѣ едно гнѣздо птичешко, начала ощи скорѣно да плаче, и дѣмаше: ахъ бѣдна азъ, защо сѣмъ жена и защо сѣмъ сѣ родила? Само за еднъ клетвѣ, да сѣ хлѣатъ сѣ мене хората, да ма учораваатъ и да ма пѣдатъ отъ церковъ. О господи, на кого приличамъ азъ? Это нити на птицѣтъ приличамъ: защото и тѣ имѣтъ рожѣтъ и гнѣзда. Это господи не приличамъ нити на гадовѣтъ, нити на звѣровѣтъ, нити на землатъ, които сѣкога приносятъ своитѣ плодове и та славатъ. Тѣзи рѣчи сѣ плачь като неказа Анна, тосъ часъ доди ангелъ божій при нея, и рече: Анно Анно послѣда Богъ твоѣтъ молебъ, и ма проводи да ти кажа, какъ ще родишъ чадо славно, и твоѣто име ще сѣ поманѣва по